

KIS NAP

A MEGOLDOTT TALÁNY. (Lásd a 29. l.)

A HEGYTŐI TÖRPÉK.

— Regé. —

Izabella nénitől.

(Folytatás.)

ZON este sok mondani valójuk volt otthon, s szüleik feszült figyelemmel hallgatták. Atyjuk sokszor rázá fejét, anyjuk pedig keresztet vetett magára s mondá:

„Menjete el ismét oda holnap reggel. Kis tarisznyátokat megtöltöm aszalt almával, és te Gunda itthon ne feledd a dobozát a kenőccsel; ez igen gyorsan gyógyit. Ne kérdezzetek a törpétől semmit, ő maga is megmondja majd, amit tudnotok jónak vél; idegeneket nem szabad kérdezgetni. És most mondjatok két ajtatos „miatyánkot,“ egyet timagatokért és egyet a beteg törpéért, s holnap, mielőtt elmenétek, újra kettőt.“

Midőn azonban a gyermekek aludtak, mondá anyjuk:

„No apjok, mit szólsz ehhez?“ —
Ez azonban csak azt válaszolá:

„Csitt anyjok! jobb erről hallgatni; nem lesz ez gyermekeinknek kárára, hisz ez jó cselekedet!“

„Amen!“ mondá a nő.

A gyermekek ez éjjel folyton szürke törpékről álmodtak, közbe-közbe föl-
ébredtek s ha Gunda az ágyban megfordult, azt kérdé tőle Jani:

„Gunda, ébren vagy?“

Ez pedig félálomban válaszolá:

„A szürke törpe felköltött s hosszú szakállával csiklandozott!“

Jani szeretett volna tovább beszélni,

de nővére ismét hortyogott, azután pedig érthetlenül valamit motyogott.

A gyermekek már napfölkeltkor fenn voltak, mint ha nagy utra készül-
nének. Gunda egy darabka vásznat kent be gyógybalzsammal s a tarisznyába helyezte s minden jót, a mit csak a szegény kunyhó szolgáltathatott. Az anya a közös imához mindig egy-
egy uj „miatyánk“-ot toldott, azután keresztet vetett gyermekeire s mindenik darab kenyérre és kedve lett volna a kecskét is megszentelni, de mégis tartott tőle, hogy a szent kereszt jelét állatokra pazarolja.

A gyermekek tehát kecskékjökkel elindultak s már előre örvendettek a szürke törpének, mert csakugyan kedvessé vált előttük; Jani útközben mondá:

„Gunda te, a törpe ígért nekünk valamit, mit gondolsz?“

Nővére azonban megrová önzését s viszonzá:

„Nekem nem kell semmi! Találkozásunk felényire sem lenne oly kedves, ha valamit ajándékozna nekünk.“

Jani elkomorodva dűnnyögé:

„No hiszen te nagyon jámbor vagy, én nem volnék ellene, ha egy új nadrággal megtisztelné, s egy uj szoknya bizony terád is ráférne.“ —

Erre azonban azt mondá Gunda:

„Eredj, hol venné ő mindezt? Nyilván magának sincs semmije, talán valami koldus barát.“

Ily beszélgetések közt elértek a helyre s már messziről látták a törpét egy alacsony szikladarabkán ülni. Kalapács volt kezében s egy követ sok-

szögű darabkákra tördelt; e kis kalapács igen éles, vagy a törpe igen ügyes volt, mert csak úgy pattogtak szét a darabkák; egész rakás feküdt már előtte, mind fehér és vörös pettyel, mintha vérerekkel volnának átszeldelve. A gyermekek már messziről kiáltották: Dicsértessék a Jézus Krisztus! s ő válaszolá: „Mindörökké amen!” oly ájtatosan, mint valami jámbor szerzetes vagy erdei remete s Gunda lopva testvéreire pillantott, mintha mondaná: „Nemde, igazam volt?”

Most azon kérdést intézték hozzá, hogyan aludt a szabad ég alatt? fáj-e még nagyon lábán a seb? éhes-e? És Gunda azonnal nekigyürközött, hogy a kecskét megfejeje. De a törpe először meghajtá ősz fejét s imádkozék összetett kezekkel.

Midőn tejjel és kenyérrel eléggé jóllakott, Gunda sebes lábát ismét ölébe vette s leoldá a kötést. A seb már-már behegedt, de köröskörül meg volt dagadva. Rárakta most az enyhítő balsamot, mialatt Jani annak jószágáról csodás dolgokat mesélt, s hogy mint történt, hogy atyja minap a fejszével majdnem hüvelyknyire térdébe vágott, emellett kezeivel mutatá a seb hosszát s annyira túlozta a dolgot, hogy Gunda monda:

„Ugyan Jani, ne nagyítsd úgy, egész testem összeborzad; annak fele hazugság, mint édes anyánk szokta mondani.”

Erre a törpe helyeslőleg biccentett fejével s Gundát megcsókolá, és szólt: „Hát Jani fülleneni is tud? Az igazsággal tarts, gyerek! mert különben a jó Isten éltedből metszi le azt.”

„Ugy hát te sohasem hazudtál?” — kérde a vakmerő Jani. „Mert te bizonyára igen öreg vagy, ugye bár?”

Vagy nem figyelt a törpe ezen kérdésre, vagy nem akart reá felelni; csak a kecske szakállát simogatta s összehasonlítá annak hosszát a magáéval, azután ismét kövecskéket kezdett tördelni.

A gyermekek figyelemmel nézték a törpe munkáját s végtére azon kérdést merték tenni, mire használja e ködarabkákat? Felelet helyett azt monda a törpe:

„Beszéljétek el nekem, hogyan töltitek időtöket esős napokon?”

Ekkor Janit szigoruan szemügyre vette. Ez lángvörös lett, nem bírta kiállni a fürkésző tekintetet s lesüté szeméit, mert eszébe jutott, hogy utoljára, alig nyolcz nappal ezelőtt Gundát sirásra fakasztá s úgy tűnt fel előtte, hogy e szürke emberke minden gondolatát olvassa. És ez így kiálta:

„Csak ki vele, beszélj! hisz más-különbben hamar kész vagy a felelettel. Jani szólni kezdett, de akadozott, mert mentegetőzni akart; ekkor eszébe jutott, mit mondott a törpe a hazugságról s újra lángvörös lett. Mosolyogva szólt ekkor a szürke kabátos:

A fiúnak ma láza van! nini! meg kell vizsgálnom üterét.” Jani indulatosan visszarántá karját s szilárd bátorsággal kiáltá:

„Inkább azonnal megmondom; esős napokon igen unatkozunk — s hát ekkor a mult alkalommal ingerkedtem Gundával s ő igenis érzékeny, így

hát sirt, mire én megharagudtam s nagyot ütöttem a hátára.“

„Ugy, ugy? s hogy volt az utolsó előtti esőkor? Csak tovább, mintha gyónnál.“

De most fölegyenesedék Gunda s mondá:

„Jani nem oka, én magam vagyok oka, ő nem tette roszakaratból.“

Ekközben karjával bátyja nyakát átölelé és suttogá:

„Ugy-e Jani, szeretjük mi egymást?“

Ez bátorságot öntött a fiúba, s könyezve mondá: „Majd megöltem Gundát, de nem szántsándékkal!“ és most gyónását a sirás miatt be nem fejezheté. Helyette Gunda beszélte el, mint mászott fel a háztetőre, de a

AZ ESERNYŐ BALESETE. I.

Eső esik, dühös a szél,
Két kis leány im utra kél.
Iskolába elmennének
Ha birnának a szegények.

Hanem biz ez bolond idő,
Feszül, hajlik az esernyő;
Egyszerre csak el kezd rugni —
És kifordul a parupnyi!

nedvességtől a téglák sikamlósak lettek; lábával véletlenül egyet lelökött; hangosan kiáltá ekkor, hogy menne félre, de ő nem hallgatott rá, „és aztán“ — zárá be mentegetve tudósítását — „aztán hát a vállamra esett a téglá és kissé megütött.“

A törpe szemeit törölgeté, midőn látta, mint öleli át a leányka bátyját;

egy árva szót sem szólott, hanem hatalmasan kalapácsolt, de nem új darabokat. Körbe forgatott egyet, letördelé szegleteit s golyóvá simítá; azután egy másodikat, harmadikat, s végre egész tizenkettőt. A gyermekek e fölött elfelejték fájdalmokat, s Jani hangosan ujjongott.

(Folyt. köv.)

AZ ESERNYŐ BALESETE. II.

JAJ, a szegény jó esernyő
Olyan mint a czirok-seprő!
A jó mama ijedezve
Nézi, hogy mi lett belőle!

Már itt nincsen más segítség:
Esernyő-kórházba vigyék!
Kérjétek a doctor bácsit,
Hajtsa helyre a bordáit.

KÁROLY URFI MÁSODIK KALANDJA.

(Két képpel a 24. és 25. lapokon.)

ELMONDTAM minap, milyen kevésbé kellemes kalandja volt Károly urfinak a kopár dunai szigeten. Ez azonban nem volt az egyedüli; a vakmerő, könnyelmű fiu sok mindenféle komoly és tréfás kalandon esett át s egyike a furcsábbaknak volt az, mely a csonka toronynál érte.

Nem messze ugyanis a városkától, szorosan a Duna partján, egy ősrégi vas-tag torony emelkedett, mely hajdan valamely várnak bástyája lehetett, de most már egészen magányosan állott a víz szélén s a csonka toronynak neveztetett. Sok mindenféle regét meséltek e toronyról, de senki sem tudta bizonyosan, ki építette. Kapu nem volt rajta, hanem oldalt egy helyen a fal ki volt lyukadva s ezen át négykézláb be lehetett mászni, — ha ugyan erre valakinek kedve jött volna. Csakhogy senkinek sem jött ám ilyenre kedve, mert a fal folyvást omladozott és agyonütéssel fenyegetett. Évtizedek multak tehát és senki sem ment be a toronyba, senki sem tudta, mi van belől; hanem aztán csak annál többet tudtak róla mesélni.

A csonka torony mellett szép pázsitos mező terült el s ezen az iskolás fiuk szabad óráikban nagy kedvveléssel szoktak lapdázgatni. Most is ott volt egy jókora csapat s játszott nagyvigan, köztük persze Károly is, mert nélküle semmiféle játék sem eshetett meg; Ká-

roly volt a legbátrabb, legügyesebb és legtalálékonyabb valamennyiök közt.

Sokáig folyt a játék, míg végre kifáradtak s a csonka torony tövébe az árnyékba heveredtek pihenni. Természetesen mindjárt a toronyra fordult a beszéd s a fiuk sorban kezdték találgatni, valjon mégis miféle torony ez?

„Már én csak azt mondom, hogy ez valami török vár volt,“ szolt Béla.

„Szó sincs róla,“ szolt Pali, „én hallottam, hogy ez a torony itt állott már a törökök bejövetele előtt; tehát sokkal régibb. Bizonyosan valami hatalmas római lakott benne.“

„No persze!“ kiáltott közbe Ferko, „hogy lakhatott volna benne? Hiszen látjátok, hogy nincs rajta kapu; csak nem röpült be a tetején?“

„Nem tudtok semmit,“ szolt ekkor Károly mosolygva, mintha olyasmin törné a fejét, amivel a többieket megtréfálja. „Én tudom a torony egész történetét, azt is tudom, mért nem mer senki bemenni ebbe a toronyba. Egy régi könyvben olvastam.“

„Mondd el! Mondd el! Mi az?“ kiáltának a fiuk.

„Hát barátim, az egy nagyon, nagyon régi historia, még pedig csodálatos, mesés historia. Bizonyosan hallottátok, hogy éjenként ebben a toronyban kísértet jár. És ez nem mese ám, csakugyan itt jár ám egy régen, nagyon régen itt lakott király szelleme. Ez a király pedig igen hatalmas, zsarnok uralkodó volt s azért lakott itt e várban, hogy a Dunán hajózó kereskedőket sarczolja. A ki nem akart fizetni,

azt elfogatta és ebbe a csonka toronyba csukatta, ez volt a börtön, azért nincs kapuja; kötélén huzták föl a foglyokat s betasziták az ablakon és aztán ott hagyták éhen veszni.

„Igy élt a király, gyötörve és sarczolva a népet; meg is öregedett már és tömérdek kincset összerablott és halmozott rakásra, de még mindig nem volt elég neki. Egyszer ismét híret vevé, hogy egy hajó közeledik, megrakva a legdrágább arany és ezüst ékszerekkel, melyek egy új templom földiszítésére valának szánva. A hajó meg is érkezett s a király parancsolta, hogy tartóztassák föl és vegyenek tőle sarczot; de midőn a király csatlósai a hajóra léptek, ott csupán egy öreg ősz papot találtak, a kincses ládáknak pedig csupa közönséges kavicsot. Szörnyen megharagudott ezen a király s maga elé vezettetvén az agg szent atyát, kínozta és vallatá, hova lett a kincs? De a jámbor férfiú nem vallott semmit s végre őt is a csonka toronyba zárták.

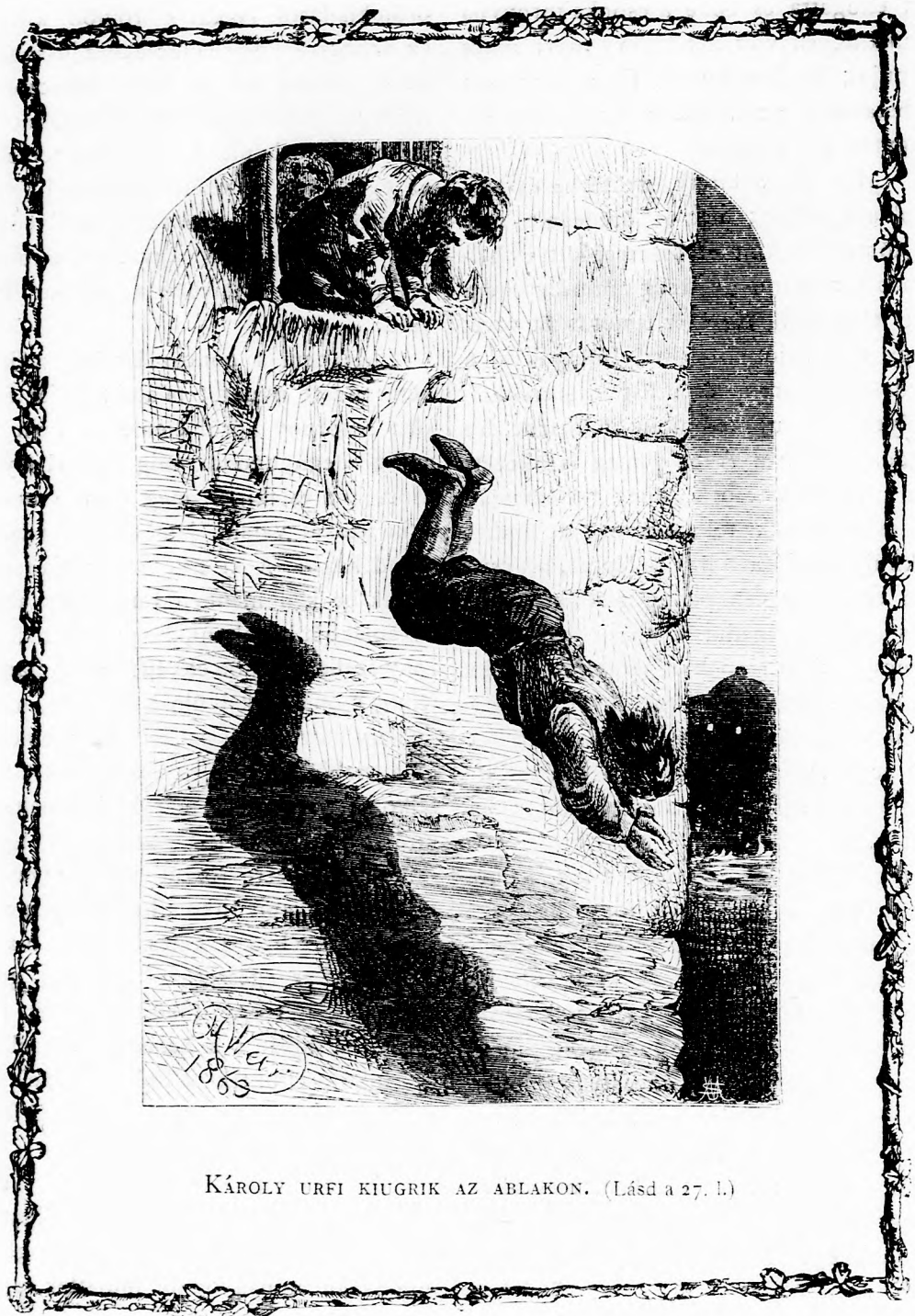
„Még ugyanaz nap este azt izente a vén pap a királynak, hogy ha éjjel tizenkét órakor hozzájő a toronyba, megmutatja neki a kincset. A király eleinte habozott, de a kincsvágy csakhamar erőt vett rajta s éjjel csakugyan megjelent a fogolynál. Az aggastyán minden szó nélkül a Dunára néző ablakhoz vezette a királyt s ime, — ott állott egy hajó épen a torony tövében, megrakva tömérdek kincscsel; és egy árbocza a hajónak egészen az ablakhoz nyult, úgy hogy rá lehetett lépni s a köteleken leereszkedni a kincsekhez. A király

örömkiáltásra fakadt s rögtön kilépett az árboczra, hogy a kincsekhez jusson, — de e pillanatban a hajó árboczustul, hajóستul eltűnt s a király a hullámokba bukott és belefult. És ugyan e perczen az egész vár rettenetes dörgéssel, mindenestül ami benne volt, elsülyedt a föld alá, csak ez az egy csonka torony maradt meg, melyben a jámbor férfi volt.

„Hanem a gonosz király szelleme nem tudott nyugtot találni; itt jár folyvást a torony körül éjente és nem fog addig megnyugodni, míg az elsülyedt kincseket valakinek meg nem mutatja, a ki azokat valami jámbor, szent czélra ajándékozza. A ki ezt meg akarja tenni, annak be kell menni a toronyba s abból az ablakból lekiáltani, hogy a csonka torony szelleme jöjjön elő éjféلكor. Aztán éjféلكor csónakba kell ülni s itt várni, míg a szellem megjelen és azt kéri, hogy emeljék ki a vízből. Egyszer egy bátor halász vállalkozott is erre és már ki is emelte a királyt a vízből, (lásd a képet a 25. lapon) midőn egyszerre rosszul járt; olyasmit gondolt ugyanis titkon, hogy legyen csak egyszer kezében a kincs, majd biz ő megtartja az egészet, — és alig gondolta ezt, jött egy dühös forgószél, fölfordítá a sajkát s a halász és a szellem is újból eltűntek a hullámokban. És azóta senkisémm mer többé kísérletet tenni.“

Eddig volt Károly elbeszélése s a fiúk egy része borzadózva hallgatta, nem tudván, mit higyen el a dologból, míg néhányan nagyon jól mulattak rajta,

(Folytatása a 26. lapon.)

KÁROLY URFI KIUGRIK AZ ABLAKON. (Lásd a 27. l.)

A CSONKA TORONY SZELLEME. (Lásd a 23.1)

(Folytatás a 23. laphoz.)

mert látták, hogy Károly e bolondos mesével épen csak ijesztgetni akarja azokat, kik nem tudják megkülönböztetni a mesét a való történettől.

„Tudjátok mit, fiuk?” szolt Béla, ki szintén jól látta Károly célját. „Menjünk be a toronyba, föl ahhoz az ablakhoz és ígérjük meg annak a szellemnek, hogy meg fogjuk menteni.”

„Jó lesz! Menjünk!” kiáltá Károly.

Még néhányan ráálltak a vállalatra, de többen meg huzódozták, hogy ők bizony nem mennek abba az elátkozott toronyba. Hanem Károly, Béla és a többi bátor fiu addig csufolta a félnkeket, míg végre ezek nagykedvetlenül nekifanyarodtak s így az egész csapat megindult, hogy a szük nyíláson bebujják a toronyba. Elöl küldték a szepegőket, nehogy valamelyiknek kedve támadjon megszökni; Károly és Béla mentek be utoljára.

A bemenetel a szük nyíláson, az omladékok közt elég kellemetlen volt s midőn bent voltak, kíváncsiságukat nem igen találták kielégítve. Egy nagy, puszta kerek terem volt az egész, tele omladékkal; egyik oldalán roskadozó kőlépcső vezetett föl egy repedezett bolthajtásra, — itt volt a torony emeleti szobája s innen nyíltak az ablakok ki a Dunára. Fölmásztak ide, de alig voltak fent, ijedten látták, mily eszteienséget követtek el; a roskatag boltozat egyik fele inogni kezdett a léptek sulya alatt s csak épen hogy idejük maradt a másik oldalra, az ablakhoz

huzódni: a boltozat nagy robajjal beomlott s fullasztó porfelleg szállott föl.

Alig hogy a porfelhő eloszlott s ijedségükből kissé magukhoz tértek, még nagyobb ijedség várakozott reájok. Midőn tudniilik lenéztek, látták, hogy a boltozat épen oda rogyott, a hol a szük nyílás volt, melyen bejöttek; ezt most több száz mázsányi kő, téglafedte el. — tehát kimenni többé nem lehetett. Fogva voltak a csonka toronyban.

Midőn erről kétségtelenül meggyőződtek mindnyájan, bámulva néztek egymásra, — most már mitevők legyenek? Károly urfi is vakarta a fejét; arra nem számított, hogy tréfájának ilyen következménye legyen. Néhánynak — mi tagadás benne, — bizony nagyon sirásra állt a szája, sőt egy-kettő már sirt is, meg levén győződve, hogy most már itt hálnak éhen a csonka toronyban, ha ugyan a szellemek éjjel még előbb meg nem fojtják.

„Bizony az még jó volna, ha valami szellem jönne segítségünkre,” szolt Károly, ki még a nagy bajban sem veszté el egészen jókedvét. „Hanem félek, hogy nem fognak eljönni. Legálább itt e puszta falakon semmi nyoma, hogy olyan jeles vendégek látogatnák.”

„Szép tőled, hogy még most is csufolódol,” szolt egyik fiu félig sirva; „pedig a te bolondos beszéded oka, hogy ide jöttünk. Most hát tanácsolj okosat, ha tudsz.”

„Az kissé nehéz dolog,” felelt Károly. „Nincs más hátra, mint kinézegetünk itt az ablakon és kiabálunk,

ha vala
jön va

M

ezt is

lomma

felé; m

kor m

nekvés

”

„Tegy

kötélne

onnan

”

hon,

hánkk

segiten

nem t

”

gitsége

”

magun

Pali é

maga

lehet

ölné

”

jatok

”

roly.”

halász

”

a halá

közel

”

ha valakit közeledni látunk. Majd csak jön valaki."

Mást persze nem tehettek, — de ezt is hiába tették. Növekedő aggodalommal látták, mint hajlik a nap lefelé; még egy óra — és este van, akkor már csakugyan nem találnak menekvést.

"Tudjátok mit, fiuk?" szólta Béla. "Tegyük össze ingeinket, fonjuk össze kötélnek s bocsátkozzunk le a vízbe; onnan könnyen kiuszunk."

"No hiszen! Majd kikapnánk otthon, ha így gazdálkodnánk fehérruhánkkal," felelt Károly. Aztán ez nem segítene mindnyájunkon; Pali meg Guszti nem tudnak uszni."

"Nem baj; itt maradnak, míg segítséget hozunk nekik."

"Nem! Nem! Nem maradunk itt magunkban! El ne hagyjátok!" kiálták Pali és Guszti kétségbeesetten s Béla maga is belátta, hogy a két fiut nem lehet itt hagyni, mert a rémület megölné őket. Béla tehát boszusan szólta:

"No jó! Ha ez nem kell, gondolatok okosabbat."

"Én már tudok jobbat," szólta Károly. "Nézzétek, itt nem messze néhány halász-csónak van a parthoz kötve."

"Az ám; csak hogy vasárnap van, a halászok a városban mulatnak, nincs közel egy lélek sem"

"Sebaj; majd segítünk a dolgon."

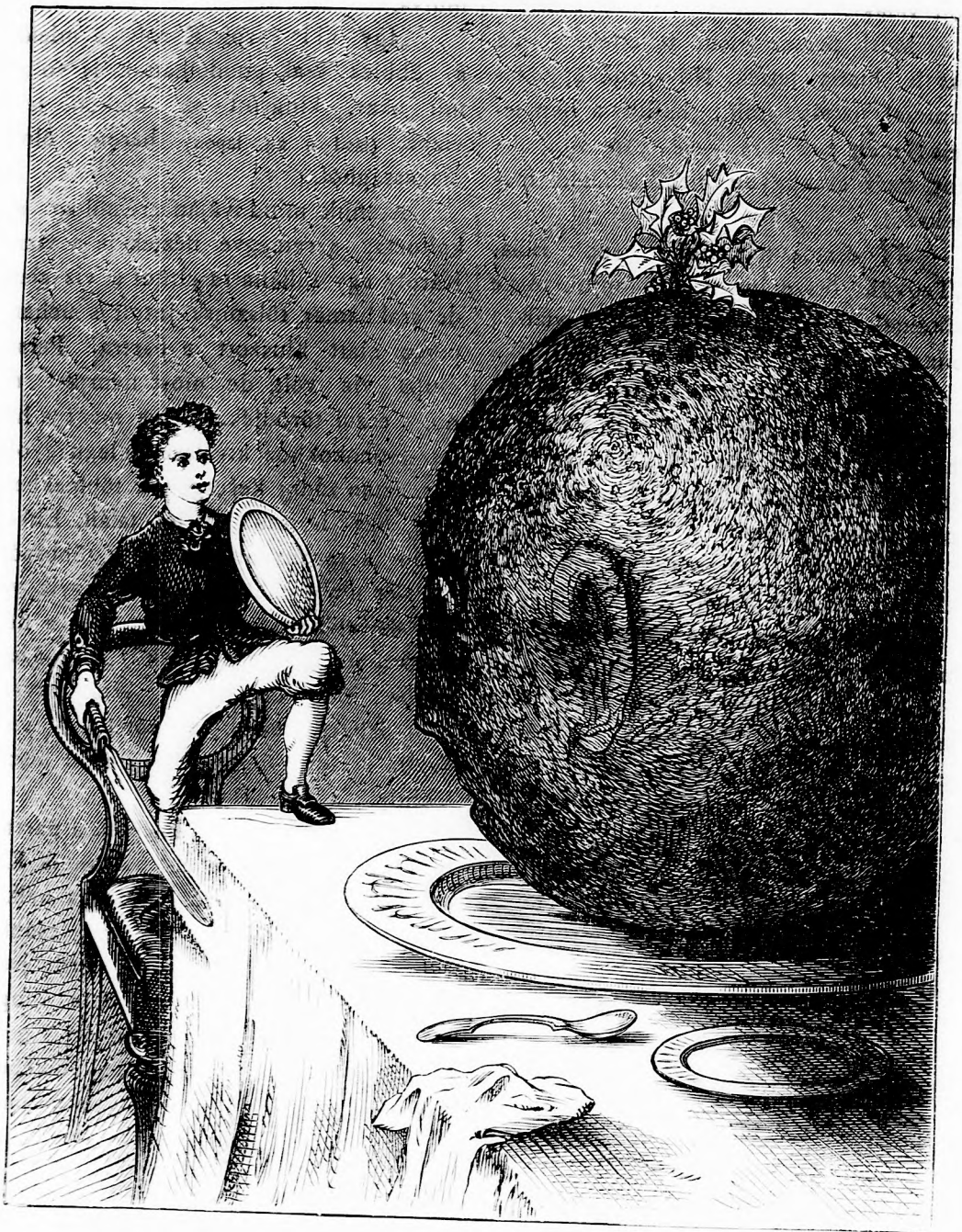
"Hogyan?" kérdék mindnyájan bámulva.

"Igy ni!" szólta Károly s mielőtt a többiek csak gondolhatták is volna, mit akar, kiugrott az ablakon, le a vízbe, (lásd a 24. lapon) három ölnyi magasságból.

A fiuk mindnyájan rémülten sikoltoztak s remegve néztek le a vízre. Károly egy pillanatra eltűnt a víz alatt, de csakhamar felszínre jutott s néhány perc alatt kiuszott a partra. Persze csupa víz volt, de most nem ért rá, hogy ezzel törődjék. Sietve ment a halász-csónakokhoz, kiválasztá a legnagyobbat, aztán addig keresgélte a többiekben, míg egy hosszú kötelet talált. Ekkor aztán a torony alá evezett s többszöri kísérlet után sikerült a kötélen egyik végét az ablakba földobnia; fent a fiuk megkapták s megerősíték egy mázsás köböz, mely ott hevert. Aztán egyenként lebocsátkoztak a kötélre a csónakba és így minden baj nélkül kiszabadultak a fogságból.

Mikor a csónakból kiléptek a partra, mindnyájan zajos éljent kiáltottak Károlyra, kinek vakmerő bátorsága nélkül bizony ott hálhattak volna a csonka toronyban. Hanem Károly urfi csak félig örült a tiszteletnek, látta, hogy tréfája majdnem gonosz véget ért s nem igen szerette, ha kérdezték, miképen esett meg kalandja a csonka toronyban.

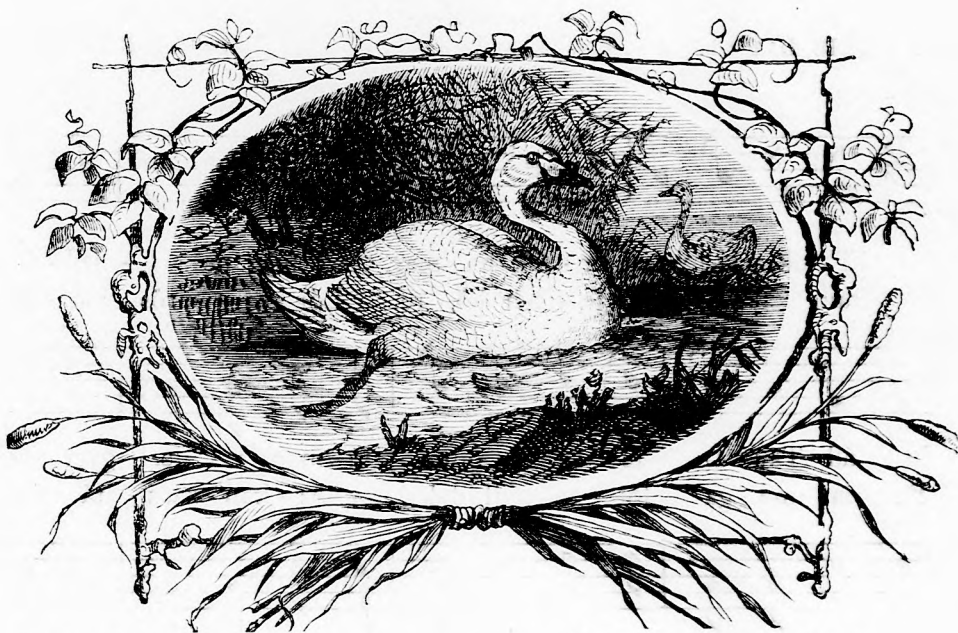

ROPPANT GOMBÓCZ. (Lásd a 31. l.)

APRÓ KÉPEK AZ ÁLLATVILÁGBÓL.

A hattyú.

HATTYÚ, hattyú, szép madár vagy,
Szeretlek is téged.
A szeplőtlen, szűz tisztaság
Te rólad vett képet.

A kacsának, a libának
Te vagy a királya.
Tán innen van, hogy élted
Soha senki bántja.

Nyakad szépen hajlítod meg,
Partra nem is kúszol.
Szárnyaidat emlegetve
Tiszta vizen úszol.

Költői, nemes madár vagy,
A hab könnyen renget.
S mondják, hogy ha véged közelg
Hattyudalod zenged.

A MEGOLDOTT TALÁNY.

(Képpel a czimlapon.)

Kis fejemet nagyon töröm —
De azután, ah mily öröm!
Büszkén emelem fejem,
A talányt megfejtettem!

Mostan gonddal, csínnal-bínnal,
Kissé lassan, kissé kínnal,
Olyan szépen mint birom
Szép tisztára leirom.

Összehajtom takarosan
S a mint lehet, oly csinosan
Kezem reá czimet rak
S küldöm Forgó bácsinak.

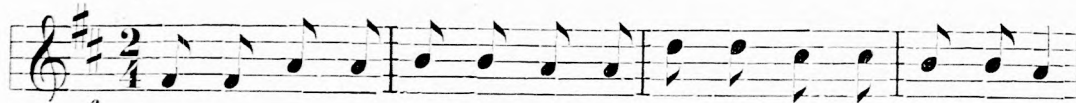
S aztán nemsokára nevem
A szép „Kis-Lap“-ban megjelen,
S világszerte hire mén:
Mily nagy elme vagyok én!

T A U - T O - T É.

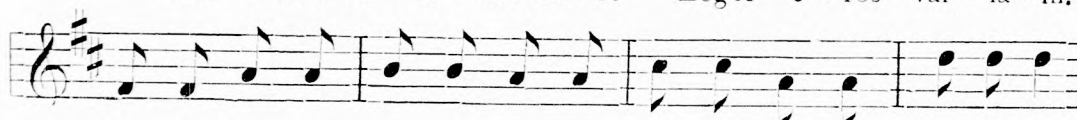
Szövege a „KIS LAP”-ból.

Dallama Samu bácsitól.

Élénken.

Fi - uk, lá - nyok jer - tek ha - mar, Csak meg ne i - jed - je - tek,
Iram - szar - vas fe - hér bő - re Lóg le e - rős vál - la - in.

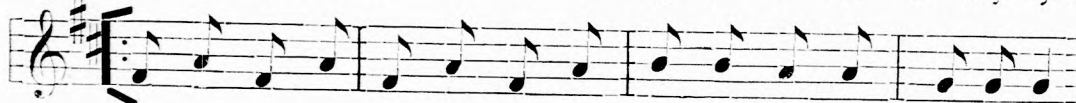
Itt áll Tau - To - té az in - dus, Ha - mar i - de, gyer - me kek!
Ezt is ma - ga lőt - te nyil - lal Az Ar - kan - zasz tá - ja - in.

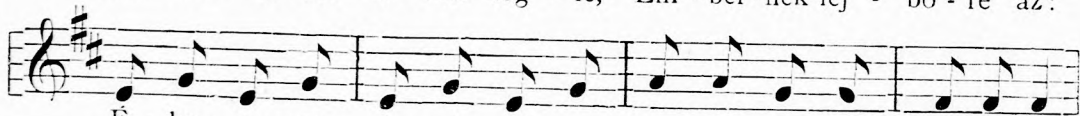
Tau - To - Té, a hi - res harc - z - fi, Tau - To - Té, a nagy vi - téz.
Szé - pen ki van az hi - mez - ve Ma - da - rak - kal, vi - rág - gal,

Fegy - ve - re nyil, bő - rös pán - czél, Hosz - szu lánd - zsa s ke - le - vész.
Bi - zony meg nem cse - rel - ne ő Egy ko - ro - nás ki - rály - lyal.

Sok csa - tá - ban volt ő győz - tes, Sok pél - dá - ját tet - te le,
Mo - ka - szin - je bi - valy bőr - bül Láb - hoz szo - ro - san ta - pad
Sám - bár a - mi ő - vén lóg - le, Em - ber - nek fej - bő - re az:

É - les - e - szü - sé - gé - nek is, Így lett tör - zse - nek fe - je.
Hogy köny - nyen ne fá - rad - jon el, Ha el - len u - tán sza lad.
De te a - zért nyug - ton le - hetsz, Té - ge - det meg nem nyi - laz.

VOLT
Hogy
Legba
Nem

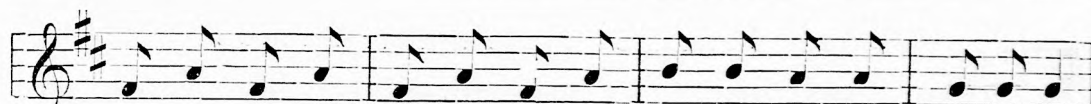
Mondt
Mint a
Hátha
Meg n

S fogt
Fogta
S min
Ugy r

Állt a
Nem v
Egy s
A kés

S min
Ugy b
Foga
S addi

De a g
Kócz
Mint a
Nagy
Hogy

Néz - zé - tek csak, ho - gyan disz - lik Fe - jén a toll - ko - ro - na;
I - gen, ő az, a fé - lel - mes, A szőr - nyü Tau - To - Té,
Nem nyi - laz meg, bár - ha él - ne, Csi - nál - na bajt e - le - get.

Sa - ját ke - ze lőt - te sóly - mok Fé - nyes tol - la - za - ta - a!
Csi - pe - vék - nek hős ve - zé - re, De a - zért csöp - pet se félj!
Mily sze - ren - cse, hogy e lap - ból Tau - To - Té ki - nem jö - het.

A ROPPANT GOMBÓCZ.

(Képpel a 28. l.)

VOLT egy vitéz. S nem késem kimondani,
Hogy e kis nagy hős nem más mint Kócz Dani.
Legbajnokabb Dunán innen, Dunán tul,
Nem ijed meg a legnagyobb gombóczytul.

Mondták neki: van egy gombócz akkora,
Mint a kertben a nagy filagória.
Hátha — ugy mond — száz akkora a gombócz —
Meg nem ijed attól egy igazi Kócz.

S fogta pajzsát, fogta kardját — vagyis hát . . .
Fogta biz a tányért, a kést és villát.
S mint hajdanta hős Kinizs a törökre,
Ugy rontott ő vitézül a kölönczre.

Állt a kölöncz és rámeredt Danira,
Nem volt tőle már csak egy arasznyira.
Egy suhintás, egy döfés — s jaj, a szegény! . . .
A kés ott járt a legesleg-közepén.

S mint Kinizsi hajdanta a törökkel:
Ugy bánt Dani most a szegény kölönczcel
Foga közé kapott egy nagy darabot
S addig tánczolt vele a mig jóllakott.

De a gombócz, hajh, rettentő boszut állt —
Kócz Dani gyomrának szörnyü bajt csinált
Mint a lidércz megnyomá. És hős Dani
Nagy csúful megadta magát,
Hogy mikép? . . . Azt nem is illik mondani.

TRÉFÁS RAJZ.

IGY nézzed vagy amugy nézzed:
Igy is, amugy is látsz képet.

A talányok megfejtése, a megfejtők névsora és Forgó bácsi postája a „Kis Lap” legközelebb megjelenendő (3-ik) számában. A kik nevöket a megfejtők között olvasni akarják: azok tehát siessenek. F. b.

BIBLIAI TÖRTÉNET MAGYARÁZAT NÉLKÜL.

E RAJZOT KI FEJTI MEG?

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Pest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott Deutsch testvérek könyv- és könyvnyomdai műintézetében Pesten. Ára negyedévre 1 frt 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.